

fleste eller i alt Fald i mange Tilfælde disse Børn unævnelige Lidelser under deres Opvækst. I den Henseende er Menneskene uforstaaeligt ubarmhertige. Nu ved jeg vel, at man ikke ved Lovgivning kan forandre Menneskenes Syn paa et saadant Forhold, men der er dog neppe Tvivl om, at en Lovgivningsmagts Hensyn til disse Ting og de Bestemmelser, denne Lovgivningsmagt tager, ikke er helt uden Betydning for Menneskenes Betragtning. Jeg personlig har den Opfattelse, at det vilde være rigtigst, om den danske Lovgivningsmagt snart tog under alvorlig Overvejelse, om man ikke burde gennemføre Bestemmelser, som giver det udenfor Ægteskab fødte Barn de Rettigheder, der efter min og forhaabentlig manges Mening tilkommer det, nemlig Ret til sin Faders Navn og Arveret baade efter Faderen og Moderen. Jeg tror, at en saadan Bestemmelser Gennemførelse vilde være meget heldig, og det skulde glæde mig, om den Mand, der staar i Spidsen for Landets Justitsvæsen, den højtærede Justitsminister, var af samme Opfattelse; i saa Fald kunde man maaske inden længe vente Forslag, der tilsigter Forandringer i den omtalte Retning.

Imidlertid er det jo uomtvistelig rigtig, at man under de herskende Forhold søger at gennemføre Bestemmelser, der letter de Bestræbelser, der udfoldes for at mildne de ulykkeligt stillede Børns Kaar saa meget, som det er muligt, og hertil er Adoption et godt og heldigvis ogsaa meget brugt Mittel. Mit Parti hilser med Tilfredshed Bestræbelserne for at lovfæste de Regler, der hidtil har været gældende med Hensyn til Adoptionsforhold, vi mener ligesom den højtærede Minister og i øvrigt ogsaa den ærede Ordfører for Venstre (Blang), at det er af stor Betydning, at disse Regler lovfæstes; de hviler, som allerede nævnt, paa en noget over hundred Aar gammel kongelig Resolution samt paa de Regler, der efterhaanden har udviklet sig gennem ministeriel Praksis.

Det Forslag, vi her behandler, er jo Resultat af Overvejelser i den skandinaviske Familieretskommission, og Forslaget er bygget paa det Forslag, de tre danske Medlemmer har indsendt til Ministeriet. Den højtærede Minister har imidlertid ladet det Forslag, han forelagde i Landstinget, paa nogle Punkter afvige fra det Forslag, der var indsendt af de tre danske Medlemmer i Kommissionen, og det er om disse Punkter, der har staaet stor Strid i

Landstinget, navnlig om et enkelt, en Strid, som aabenbart vil fortsættes ogsaa her, idet flere af Partierne ikke er enige i dette Spørgsmaal; ogsaa indenfor mit Parti raader der forskellige Meninger derom. Hovedhensynet maa være og er jo ogsaa, at der skal tages Hensyn til, om en Adoption er til Fordel for Barnet; heri er sikkert alle enige. Dette Hensyn er klart udtrykt i Lovforslagets § 8, og om dette Hovedhensyn grupperer sig en Række af Lovforslagets Bestemmelser. Jeg skal omtale nogle enkelte af de Punkter, som dels er blevet ændret af Ministeren ved Udarbejdelsen af Forslaget, dels har været Genstand for Meningsforskel i Landstinget.

Man har i Kommissionen været enig om, at naar et Barn havde en vis Alder, burde dets Samtykke indhentes, og Kommissionen mente, at 12 Aars Alderen var den passende Alder. Den højtærede Minister mente, at man burde vælge 14 Aars Alderen, og denne Alder var anført i det Forslag, han fremsatte i Landstinget. Landstinget satte imidlertid atter Aldersgrænsen ved det fyldte 12te Aar. Jeg gør opmærksom paa, at 12 Aars Alderen ogsaa var valgt i de svenske og norske Lovforslag, der ledsager Kommissionens Betænkning — jeg ved ikke, om den er ændret i den endelige Vedtagelse, men i alt Fald var den foreslaet i Kommissionsforslaget. Jeg for mit Vedkommende mener, at man bør beholde den Grænse ved 12 Aars Alderen, der er foreslaet af Kommissionen, og jeg bifalder altsaa, at Landstinget har ændret 14 til 12.

Jeg lægger meget stor Vægt paa Bestemmelsen i § 9, hvori der siges, at hvis der gives Vederlag for Adoptionen, kan Bevillingens Meddelelse gøres afhængig af, at Vederlaget helt eller delvis sikres anvendt til Bedste for Barnet. At det er heldigt, at Bevillingen gøres afhængig heraf, vil der neppe være Unighed om. Men hvis det, man her vil, er, at naar der gives Vederlag, skal dette anvendes til Bedste for Barnet, hvorfor har man saa anvendt Udtrykket „kan“? Er det ikke rigtigt at anvende Udtrykket „skal“? Saa vilde Ministeren aldrig kunne være i Tvivl. Den Bestemmelse, at det skal sikres for Barnet, er ogsaa af stor Betydning, fordi Adoption unægtelig i visse Tilfælde har været brugt som Spekulation; det er sikkert afgjort, at enkelte Mennesker har adopteret et Barn, faaet Vederlag derfor og brugt dette Vederlag paa anden Maade end til Bedste